

problemer, der ikke opstod ved den oprindelige formulering. Medens således f.eks. lokalplaner omfattende 600 ejendomme efter den oprindelige formulering uden videre kunne lyses mod betaling af én afgift, fordi der var tale om samme ret, og tilfældet derfor skulle subsummeres under § 7, stk. 2, 2 pkt., måtte man efter ændringen nå til, at der skulle betales 600 x 1400 kr. Sondringen mellem tinglysning af samme ret og tinglysning af forskellige rettigheder var jo ophævet, og kravet om partsidentitet gjaldt nu også i tilfælde, hvor der var tale om samme ret. At der ikke forelå partsidentitet, hvis man tager dette udtryk for pålydende, turde være indlysende. Der var jo 600 forskellige pligtsubjekter, og det er det, der efter lovens ordlyd er afgørende. (At skatteministeren i forbindelse med behandlingen af L 25 fremsatte en anden opfattelse og betegner denne opfattelse som en »præcisering« (jfr. hans svar s. 2 l. 10 f.n.), og begrunder denne »præcisering« med en rimelighedsbetragtning, kan vel ikke føre til andet resultat, så længe hans »præcisering« ikke er er indarbejdet i loven).

På tilsvarende måde ville tinglysning af ejerforeningsvedtægter på 100 lejligheder udløse 100 x 1400 kr., idet det er ubestrideligt, at de, der forpligtes ved lysningen, er de enkelte lejlighedsejere, og – som skatteministeren så rigtigt bemærker i sit svar s. 2. l. 3-4 f.o., »så kan ejerlejlighederne ikke betragtes som en og samme part.«

Den konklusion, at lokalplaner og ejerforeningsvedtægter skulle udløse et antal afgifter á 1400 kr., svarende til antallet af ejendomme, lokalplanen eller vedtægten lyses på, ville man naturligvis ikke drage. Gjorde man det, ville man hurtigt få på puklen. Man erstattede derfor lovens kriterium med et »hjemmelavet« kriterium, der skulle løse problemet.

Dette kan man muligvis have en vis sympati for – når man nu i strid med lovens forarbejder var kommet for skade at indføre kravet om partsidentitet på situationer, hvor samme ret lyses på flere ejendomme, og ikke var indstillet på at møde op i Folketinget og erkende, at man havde lavet en fejl. Lige som minus gange minus i matematikken fører til et plus, kan man jo undertiden – når man har begået en fejl – nå det rigtige resultat ved at begå endnu en fejl, der opvejer den første. Det er dog ikke uproblematisk at løse problemerne på denne måde (jfr. også afsnit IV.)

Derfor kunne det måske være praktisk om skatteministeren svarede på

Spørgsmål 8: Efter afgiftslovens § 7 som formuleret ved L 25 er kriteriet for partsidentitet, om »retsforholdet er mellem samme parter«, hvilket efter en normal forståelse betyder, at pligtsubjekt for alle rettigheder skal være den samme, ligesom rettigedssubjekt for alle rettigheder skal være den samme. Det nævnes så vidt jeg kan konstatere intetsteds, at det har betydning, hvordan retsforholdet er stiftet, ligesom hverken lov eller forarbejder – igen så vidt jeg kan konstatere – opererer med en sondring mellem privatretlige og offentligretlige forpligtelser.

Hvor har skatteministeren disse sondringer fra?

(At de måske kan være »rimelige«, når man nu ikke vil rette fejl nr. 1 og derefter vende tilbage til kriteriet for partsidentitet, som det er beskrevet i loven, vil jeg ikke acceptere som et svar på spørgsmålet. Jeg er da enig i, at det ikke er rimeligt, om ejerne skal betale for tinglysning af rettigheder, de ikke selv har været involveret i stiftelsen af, men skulle man ikke have tænkt på det, da man ændrede loven ved L 25? Og hvis man holder fast ved loven, som den nu er formuleret uden Skatteministeriets hjemmelavede ændringer, ville det så overhovedet komme på tale, at ejerne kunne komme til at betale for tinglysning af offentligretlige byrder på anden måde end gennem deres status som skatteborgere? Smh. herved skatteministerens svar på spørgsmål 177 s. 2, l. 7-5 f.n. med afgiftslovens § 18, nr. 4).

Jeg skal ikke her yderligere forfølge spørgsmålet om Skatteministeriets hjemmelavede kriterium for, om der foreligger partsidentitet. (Jeg vender tilbage med et par bemærkninger i afsnit IV.) Sagen er nemlig den, at hvis Skatteministeriet var indstillet på at anvende sit hjemmelavede kriterium konsekvent, ville det så nogenlunde være til at leve med, men det er Skatteministeriet tilsyneladende ikke, hvilket bringer os over i afsnit III, der vedrører muligheden for at anvende Skatteministeriets »hjemmelavede« partsidentitetskriterium på aftaler mellem en ejerforening og en nabo.

Afsnit III

Lad mig begynde med det udsagn i Skatteministeriets svar, der tydeligst viser, at der er noget, ministeren totalt har misforstået. På side 2, sidste afsnit kan man læse følgende: